

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

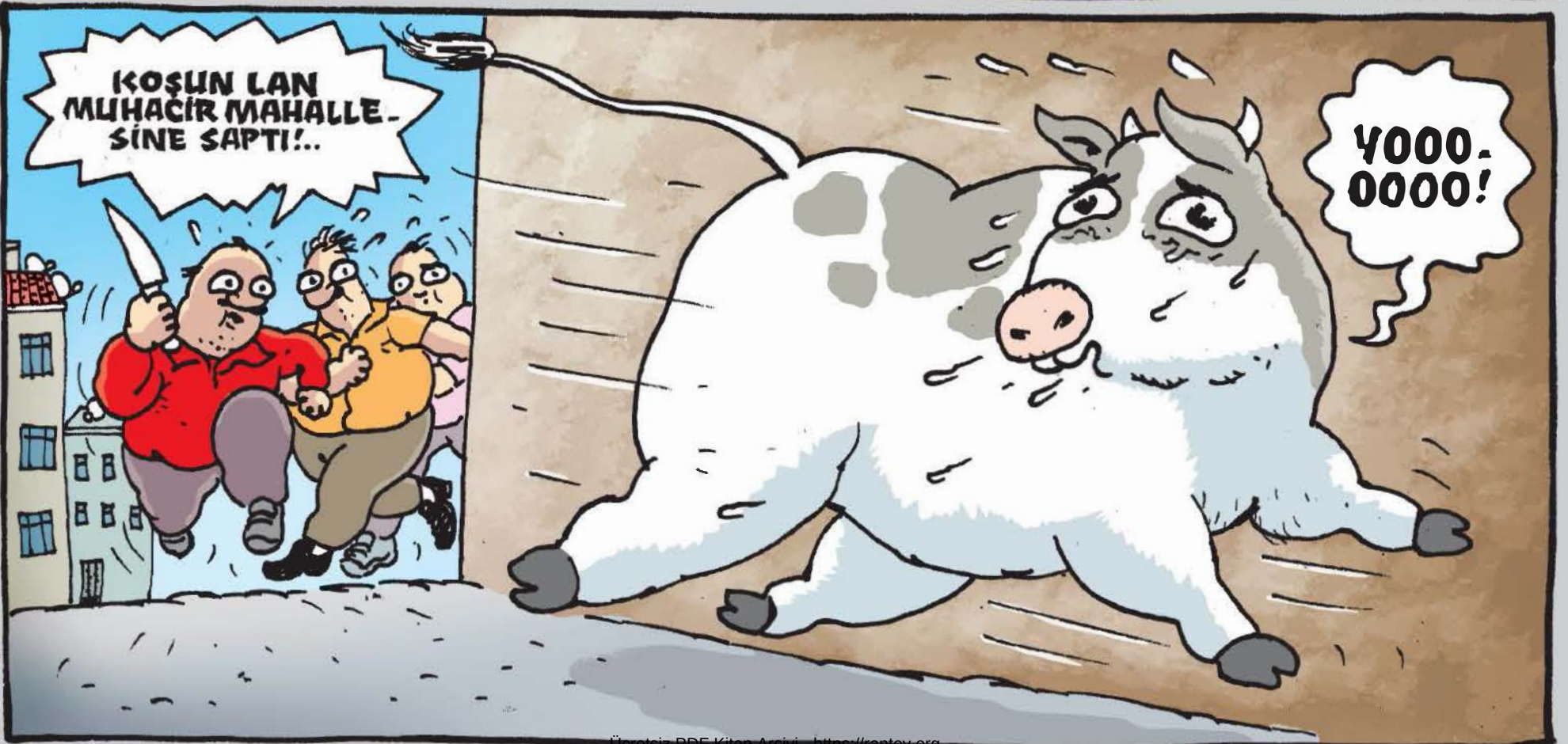
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

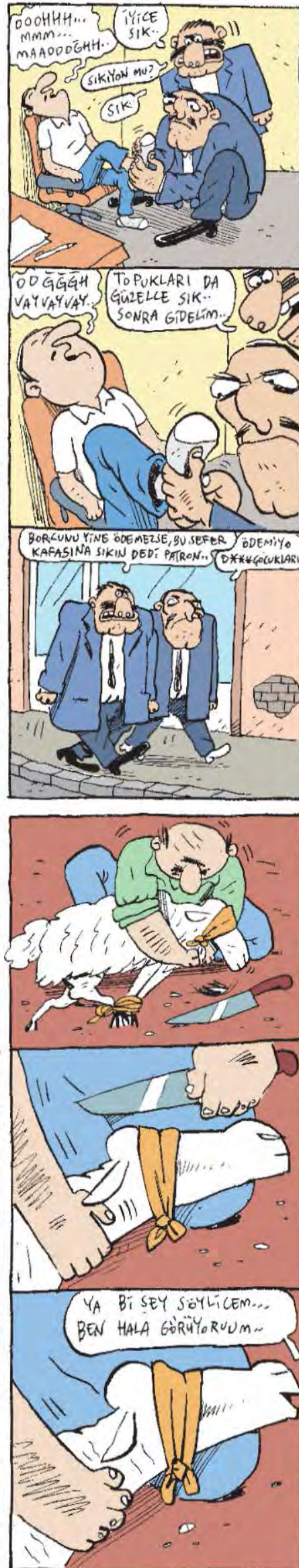

31 AĞUSTOS PERŞEMBE
SAYI: 2017/35 No: 522
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4,5 TL.

İYİ BAYRAMLAR

Kim kimin telefonunda nasıl kayıtlı?

Yıldırım Demirören:

Tayyip Erdoğan: Şef
Abdullah Gül: Saç
Tuğrul Türkeş: Tuğ
Bekir Bozdağ: Boz
Kemal Kılıçdaroğlu: Kem
Bülent Arınç: Bül
Devlet Bahçeli: Bach
Aydın Doğan: Ay
Meral Akşener: Mel
Aziz Yıldırım: Yıl
Fatih Terim: Ter
Arda Turan: Ard
Bilal Erdoğan: Lal

Aydın Doğan:

Tayyip Erdoğan: Şah
Abdullah Gül: Mat
Tuğrul Türkeş: Küçük Türkeş
Bekir Bozdağ: Adale
Kemal Kılıçdaroğlu: Küçük
Kemal
Bülent Arınç: Ent İnç
Devlet Bahçeli: Küçük
Devlet
Yıldırım Demirören: Milliyet
Meral Akşener: AK Şener
Aziz Yıldırım: Küçük Yıldırım
Fatih Terim: Sezar
Arda Turan: Brütüs
Bilal Erdoğan: Küçük Şah

Meral Akşener:

Tayyip Erdoğan: Beyfendi
Abdullah Gül: Gülistan
Tuğrul Türkeş: Er Tuğrul
Bekir Bozdağ: Bkr
Kemal Kılıçdaroğlu: Ana M.
Bülent Arınç: Bülülistan
Devlet Bahçeli: Yavru M.
Yıldırım Demirören: AVM
Aydın Doğan: Plaza
Aziz Yıldırım: Stadyum
Fatih Terim: Fast Food
Arda Turan: Barda Duran
Bilal Erdoğan: Şehzade

Arda Turan:

Tayyip Erdoğan: Evet
Abdullah Gül: Eyvallah
Tuğrul Türkeş: Maşallah
Bekir Bozdağ: Amigo
Kemal Kılıçdaroğlu: Hayır
Bülent Arınç: Gringo
Devlet Bahçeli: Belki
Yıldırım Demirören: Trango
Aydın Doğan: I Don't
Meral Akşener: Ören Bayan
Aziz Yıldırım: Avda Tuvan
Fatih Terim: Bilal Meşe
Bilal Erdoğan: Bilal Neşe

Bilal Erdoğan:

Tayyip Erdoğan: Annem Değil
Abdullah Gül: Abdullah Kışılı
Tuğrul Türkeş: Yavuz Turgul
Bekir Bozdağ: Beşir Atalay
Kemal Kılıçdaroğlu: Kemalettin Tuğcu
Bülent Arınç: Bülent Uygun
Devlet Bahçeli: Fener Bahçe
Yıldırım Demirören: Demir Demirkan
Aydın Doğan: Nihat Doğan
Meral Akşener: Abdülatif Akşener
Aziz Yıldırım: Binali Yıldırım
Fatih Terim: Fettah Can
Arda Turan: Ali Taran
Bilal Erdoğan: Paşa Çayı

Aziz Yıldırım:

Tayyip Erdoğan: Tayyar
Abdullah Gül: Redbullah
Tuğrul Türkeş: Turşu Turp
Bekir Bozdağ: Bakalorya
Kemal Kılıçdaroğlu: Yürüteç
Bülent Arınç: Mendiloviç
Devlet Bahçeli: Mil-Harp
Yıldırım Demirören: Federer
Aydın Doğan: Türkiye
Türklerindir
Meral Akşener: Üstyapı
Fatih Terim: Alaçatı Hepimiziz
Arda Turan: Bim Bam Bom
Bilal Erdoğan: Altyapı

Fatih Terim:

Tayyip Erdoğan: Gol
Abdullah Gül: Aut
Tuğrul Türkeş: Frikik
Bekir Bozdağ: Korner
Kemal Kılıçdaroğlu: Direk
Bülent Arınç: Yan Ağlar
Devlet Bahçeli: Asist
Yıldırım Demirören: Sarı Kart
Aydın Doğan: Dördüncü
Hakem
Meral Akşener: Taç
Aziz Yıldırım: Faul (Rüştü)
Arda Turan: Kırmızı Kart
Bilal Erdoğan: Görüntülerimiz
İkinci Yarıdan

VEDAT ÖZDEMİRÖĞLÜ

Altındağ Belediyesi, 3 ila yaş arası çocukların yüzme dersi aldığı havuzları haremlik-selamlık olarak ayırdı.

Beyin göçü, uzun süredir çok dalga geçtiğimiz konulardan biri. Öncelikle, eğri oturup doğru konuşalım, ülkemizde sırf yoklamaya girdi diye dağıtılan diplomalardan birini cebine koyanların bir kısmı, kendisini beyin göçü için benzersiz bir aday gördüğü için üzerinde espri yapılmaya müsait bir konu ve kendisini olduğundan büyük gören herkes günün birinde dalga geçilmeyi de göze almalıdır. Yani ne bileyim ben çıkıp "Bundan böyle İtalyan mizah dergilerinde yazacağım," desem, sadece dalga geçmekle kalmayıp Mazhar Osman'a da tıktırırız. Ama biz ne kadar dalga geçsek de, beyaz yakalı profesyonel ya da akademisyen olup şirketlerden ya da üniversitelerden aldığı teklif veya bursla ya da sanatçı olup da kariyerini, açtığı sergileri, çektiği filmleri, katıldığı bienalleri falan belgeleyip yurt dışına yerleşen vatandaşlarımızın sayısı hiç de az değil.

En kolay gidebilenler, kalantırları saymazsak, hekimler, bilgisayar programcıları, akademisyenler falan. Yani yetiştirmeleri için ülkenin kaynaklarını seferber ettiğimiz ve önemli bir değer hâline getirdiğimiz sonra da gerçek bir keriz gibi elimizden kaçırdığımız insanlar. **Normal şartlar altında** yetiştirecekleri insan kaynağıyla, tedavi edecekleriyle, üretecekleriyle ülkeye değer katacak insanlar, **Yeni Türkiye'de** barınamıyor. Yani altın yumurtlayan tavuğu kesmek yeterince büyük bir hatayken, **Yeni Türkiye** altın yumurtlayan tavuklarını bilinmez bir kinle başka ülkelere kışkırtıyor.

Hiçbirine "Ay kalsaydınız, daha karpuz kesecektik," de diyemiyoruz. Zira mesela hekimler, **Yeni Türkiye'de** günde 150 hasta görüp, üstüne o 150 hastanın bir kısmından dayak yiyor. Ama gittiği ülkede daha iyi bir maaşla, ortalama 15 hasta görüyor ve büyük ihtimalle dayak da yemiyor. Bu koşullarda hâlâ ülkede kalan hekimlerin basbayağı elini eteğini öpmemiz gerek ama çoğumuz bunun yerine kazandıkları parayı dilimize doluyoruz. Yine elimizden kaçırdığımız akademisyenler gittikleri yerlerde yaptıkları bir araştırmanın sonuçlarını kaleme alırken ertesi gün okuldan atılıp tutuklanmaktan; girişimciler işlerini sürdürebilmek için sağa sola zorla bağış yapmaya, ya da durduk yere bir de gazete satın almaya zorlanmaktan falan da korkmuyordur.

YERALTI ÖKÜLERİ

"hiyar sevgilim"

ERSİN KARABULUT

GÜNE GİTTİSİM ZAMAN İSTE HEP BÖYLE DAHA Bİ SINIRLI OLUR... OYSA YEMEK ASLIN... DA HİÇ GEÇİKMİYİZ ÇÜNKÜ DAHA SABAHATIN YAPARIM BEN YEMEMİŞİM ÖYLE ÇIKARIM... AMA SANKİ GEÇ KALMIŞIM YEMEK YAPMA... MİŞİM ONU AÇ BIRAKMIŞIM GİBİ DAVRAN... MAYA BAYILIR...

Yani tamam, "Beyin göçü ne la, beyin ne arar sende? Ehe ehe," diye güldük, eğlendik falan da iyi liselerimizin mezunlarının çoğunun üniversite için yurt dışına gittiğini öğrenince kılandım. Zira geleceği şekillendirecek olanlar, doğal olarak gençlerin en zeki, başarılı

ve yeteneklileridir. Ve **normal şartlar altında**, üç aşağı beş yukarı, her ülkede aynı oranda olan bu insanları topraklarına çekenler bilim, kalkınma ve sanatta üstünlük sağlarlar. 330 milyonluk Amerika'da bu potansiyeli taşıyanlar 6 milyon, bu potansiyeli değerlendirebilenler de sadece 60 bindir belki ama dünyanın

dört bir yanından gelen bu potansiyeli değerlendirmiş 600 bin kişi bir anda üstün nitelikli insan sayısını ona katlayabilir. Ama **Yeni Türkiye'de** her yıl yüzlerce insanı sadece göndermekle kalmayıp bir yandan da hep beraber deli gibi keh keh diye güldüğümüzü görebilirsiniz.

æ Merhaba.

æ Ben galiba artık yeni birileriyle tanışmak istemiyorum. En sevdiğim şey insandı ama artık bu galiba değişti. Yeter artık ya. Yemin ediyorum yeter artık. Bir gram bal için bir çuval keçiboynuzu, yeter artık. İsyanim çok büyük. Herkes mi patates olur arkadaşım. Bu kadar çok patates ne ara yetiştirdi bu topraklarda. Yeter artık lan. Yemin ediyorum yeter artık. Yüz kişiyle tanışsam doksan dokuzu patates, yeter artık. Geçen öyle bisiklet kullanırken mola verdim bir yerde. Kendime de dürüm kebab söyledim. Normalde tercih etmem ama burası efsane adana'da, urfa'da. Beni de pek seviyorlar mekan sahipleri, çalışanları olarak. Hatta bir ara dükkan için benden karikatür istemişlerdi de çizmemiştim. Yine de seviyorlar. Tam dürümüm geldi önüme, gömüleceğim dürümüne, bir tip beliriverdi önümde. Otuz yaşında ya var ya yok. Enerjisiiz, renksiz, silik bir tip. "Ben de bisikletçiyim" dedi. "Yandık" dedim içimden. Sorduk mu arkadaşım ya. "Sen de mi bisikletçisin acaba" diye ben sana sordum mu. "Bisikleti gördüm, sonra sizi gördüm, tanıyorum ben sizi" dedi. "Eyvahlar olsun" dedim içimden. Bisiklet programı yapmıştım ya zamanında, 2 Teker 1 Yer hani, oradan tanıyorlardı o zaman, madem ki bisikletçiyse o zaman diye düşündüm, Güldür Güldür'den tanıyormuş. Bu arada programın ismini de başka bir program olarak söyledi, ben düzelttim. Bisikletçi falan değil. Olsa az enerjisi olur, bilmem mi ben. "Oturabilir miyim" derken oturdu masaya. Çöp şiş söyledi kendisine. Dürümüm önümde, ne yapacağımı bilemedim yemin ediyorum. Az az yemeye başladım dürümümü. Mü. Mü. Mü. "Tacikistan'da tur yaptım" dedi. Yapmadın arkadaşım işte, sallama. İki hafta mı ne sürmüş, sonra dizlerinde bir problem olmuş, geri dönmüş. Dizlerine ne olduğu da belli değil. Bir problem işte. En acayibi de, şehirlerde değil, köylere gitmeyi seviyormuş. Çünkü şehirde kimse bununla ilgilenmiyormuş, ama köyde herkes bunu görüyormuş. Görülmek istiyor. Lan bas lan pedala, bas oğlum bas. Özgürlüğün tadını çıkar. Tırmanmanın acısını, inmenin neşesini yaşa. Karahindibaları üfle, böğürtlenlere dokun. Bas oğlum bas pedallara. Bu görülmeye sevdası ne. Bas pedallara. "E sen napıyorsun" dedi. Ben bu arkadaşla hiçbir şey sormuyorum, o bana sürekli bir şeyler soruyor. Dedim "işte dergide yazıp çiziyoruz, sahneler var", ne bileyim, böyle şeyler dedim. "Hangi dergi" dedi. "Uykusuz" dedim. "Okuyordum üniversitedeyken, sonra bıraktım" dedi. Tabii ki şaşırmadım. Sonra asıl bombayı patlattı. "Şimdi alsam Uykusuz, e yanına başka dergiler de almak lazım, motor dergisi almak lazım mesela, sonra öbür dergiler derken, otuz kırk lira gitti, mayışım uçar gider" dedi. Bu mallığa daha fazla katlanamayacağımı anladım ve masadan yine de acıtmadan kalktım. Adını bile sormadım. Ki, kim olsa sormak lazım. Ama artık burama kadar geldi. "Nerene kadar?" "Burama kadar." Atladım bisikletime, ve kaçarcasına kaçtım oradan. Akıldan atmaya çalıştım kendisini bisiklet kullanırken, fakat hiç kolay olmadı. Nasıl olsun ya, nasıl olsun. Bir bisiklet ki her derde devadır, onun bile başa çıkamadığı felaketler oluyor. O yüzden bir de yazmak gerekiyor. Çiğer ancak bu şekilde soğuyor. Yazmayayım da çatlayayım mı. En acayiplerinden biri de, gözlerimin içine baka baka, "İstanbul'da nasıl bisiklet kullanıyorsun, zor olmuyor mu" deyeydi. Ağzının ortasına patlatıcağım bir tane, o olacaktı. Yemin ediyorum o olacaktı artık ya. Son zamanlarda hiç kimse bu kadar asabımı bozmadı benim. Ya da bardak dolduysa o da olabilir bak. Patates patates, e elbet birine patlayacaktım, o olacaktı bak. Çok zor ya, gerçekten artık nefes almak çok zor.

æ Bir de bu aralar eşyalarla başım dertte. Yıllar evvelsi bir dolap almıştım eve. "Yıl-lar evvelsi" ama. Dev dolap. Yani bir kez kurulduğu yerde kalıyor, milim yerinden oynatılmıyor. Eskaza insanın üzerine düşse, insan ölür. On ton. Evin içinde ev yani. Öyle düşünün. Zamanında severek almıştım. Nesini sevdiysen, cahillik işte. Daha sonra iki kez başka eve taşındım. İkisinde de ustalar önce saatlerce söktüler dolabı, iş bölümü yapıp ayrı ayrı taşıdılar parçalarını, saatlerce kurdular sonra. Geçenlerde de Hazar'ın odasını yapıyoruz, dolabı başka

odaya almak icap oldu. Dedim ben sökerim. Söktüm gerçekten ama sinir krizleri de geçirdim bir yandan. Çok büyük ağabey. Gereksiz büyük, gereksiz ağır. Dolap lan bu. Kuramam yeniden. Çünkü ben bir müteahhit değilim. Dedim "Özlem, atıyoruz bu dolabı, yenisini alıyoruz, daha makul boyutlarda olanını alıyoruz." Atıyoruz atmasına da, arkadaş, atması da dert. On ton molozu evden atmak ne demek. Her bir parça iki yüz kilo. Dördüncü katta oturuyorum ben. Bazı parçalar asansöre de sığmıyor. Neler çektim anlatamam

evin erkeği olarak. Bazen evin erkeği olacağıma, bir bitki olaydım daha iyiydi diye düşünüyorum. Çok zor ağabey bir evin erkeği olmak. Allah düşmanımın başına vermesin bir evin erkeği olmayı. Son parçayı da bıraktığımda toğrağa, çiğirimden hırıltılı sesler geliyordu. Son bir can havliyle eve kadar çıkabildim ama kapının önüne de yığıldım kaldım. Günlerce uyumuşum. Çok çektim ben bu hafta. Gerek insanından olsun, gerek eşyasından olsun. Çok çektim. æ Hoşça kal.

İnanılmaz Maceralar Serisi

Macera 6: Lord McAbey ve uzay düşmanları.

Bu evrende yalnız mıyız? Eğer uzayda başka insanlar varsa bu insanlar iyi niyetli ve sakin tabiatlı insanlar mı yoksa kavgacı ve iğrenç karakterli şahıslar mı? Lord McAbey'un kafa yormadığı konular listesinde bu hususlar üst sıralarda bulunuyormuş. Dost meclislerinde, ya da diğer lordlarla yapılan aylık performans değerlendirmeleri esnasında toplantı gereğinden fazla uzayıp iş içi boş muhabbete döndüğünde "uzayda hayat var mı varsa nasıl var" konusu açılırsa Lord McAbey'un yanıtı asla gecikmez ve asla değişmezmiş:

Banane? Benim tatlı canıma ne? Varsa bana nasıl bir faydası var, yoksa bundan nasıl bir zararım olabilir? Ben emrinde yüzelli asker ve yaklaşık on bin köylü olan dümdüz bir lordum, savaş ya da ayaklanma çıktığında bana haber bile vermiyorlar. Başlıca ihracat ürünümüz taş, taş satıp un alıyoruz, tavuk alıyoruz, marul ve soğan alıyoruz, genelde ekmek arası tavuk yiyoruz. Bazen diğer lordlar benim topraklarımdan çıkan taşı övüyorlar, "bizde de taş var ama sizin oranın taşı bambaşka, kaleyi komple sizin taştan yaptık şimdi çok memnunuz, yazın serin kışın sıcak oluyor" diyorlar ama ben biliyorum

ki bunları ben kötü hissetmeyeyim diye söylüyorlar. Oysa umrumda değil. Ben aldığım tavuğa bakarım, ekmeğe bakarım. Tavuklu sandviçe bayılıyorum. Benim adımla anılan tavuklu sandviçler var. Halkım da bayılıyor. Bütün gün taş ocaklarında taş çıkarttıktan sonra yamulan bellerinin acısını unutmak ve uzun bir günün yorgunluğunu atmak

için kendilerini guacamoleli teriyaki soslu muhteşem bir tavuklu sandviç ve üretimini kendi yaptığımız buz gibi bir butik birayla ödüllendiriyorlar. Krallıkta bedava artizan sandviç ve butik bira dağıtan tek derebeylik biziz. Sandviç ve biraları dağıttığımız çadırları şatonun önüne kurdurdum, halkım her gün bozuk postürleri yüzünden yamuk yamuk yürüyerek geliyorlar. Ben de çadırdan yiyorum, kendime ayrıca bir sandviç çıkarttırıyorum, happy hour gibi oluyor, kaliteli zaman geçiriyoruz, birbirimizi daha iyi tanıma şansı buluyoruz. Büyük derebeyliklerde böyle hizmetler veremezsin. Şatonun bir kısmını yoga stüdyosuna çevirttim, yogayı halka zorunlu kıldım. Yoga yapmayanın çocuklarını gözleri önünde öldürüp evini yakıyorum. Şaka ediyorum, para cezası var, aylıklarından kesiliyor. Taş işi gibi beli zorlayıcı işlerde çalışanların yoga yapması bir lüks değil bir ihtiyaç. Ne kana susamış barbarlar, ne krallığın içindeki ayrılıkçı güçler, ne evrenin sonsuzluğuna saklanmış bizleri gözetleyen, vakitlerini bekleyen hain uzaylılar; benim beyliğimin en büyük düşmanı bel ayrısı ve bozuk postür. Ben görmediğim, tanımadığım düşmanlarla kafamın içinde kavga etmektense gözümün önünde etiyale kanıyla gerçek düşmanlara tüm gücümle saldırmayı tercih ederim. Dilerseniz soylu baylar, sizlerle Beyonce'un hamilelik sonrası vücudu üzerine saatlerce konuşurum, terbiye sınırları dahilinde tartışırım. Çünkü yoga yaptığı ve yogayı

gösteriş için değil sağlık için yaptığı çok belli, daha kaç ay önce ikiz çocuk doğurdu bu kadın fakat şu an bakıyorsun, maşallah, inanılmaz bir formu ve düzgün bir postürü var. Fakat illa uzaylıları tartışalım, uzaylılarla savaşsak biz mi yeneriz onlar mı yener gibi farazi konulara gireceksek, beni mazur görün! Daha gidip sandviç sanatçılarımla birlikte bu ayın tavuklu sandviçinin içeriklerine karar vermem ve butik bira stoklarımızı denetlemem gerekiyor!

İşte böyle dermiş Lord McAbey, ve bu tarz tartışmalardan vebadan kaçır gibi kaçarmış. Ancak vebadan koşarak kaçılmaz ve bazen kulağa en imkansız, en çılgınca gelen teoriler evrenin oynadığı zar oyununun fantastik bir sonucu olarak gerçeğe dönüşebilir.

Uzaylılar McAbey beyliğindeki taş ocaklarının yakınlarına iniş yaptıkları sırada, Lord McAbey ve tebaası happy hour çadırında sandviç sanatçılarının

yeni sezona özel hazırladıkları sandviç örneklerini test ediyor ve görüşlerini bildiriyorlarmış. Taş ocaklarında nöbet tutan bekçiler tatsız haberi Lord McAbey'a ulaştırdıklarında lord önce şaşırılmış, sonra sinirlenmiş. Hemen danışmanlarını çağırtmış ve acil bir toplantı düzenlemişler. "Belki beklersek giderler, yoklarmış gibi davranabiliriz" diye öneride bulunmuş Lord McAbey. Danışmanları ise farklı düşünüyorlarmış. İçlerinden en yaşlısı, en bilgisi şöyle demiş: Soylu efendimiz, gitmezlerse ve onlar yokmuş gibi davranmaya devam etmek zorunda kalırsak hem onlar açısından hem de bizim açımızdan çok garip olur, bir yerden sonra hayat tebaanız ve sizin için cehenneme döner. Taş ocaklarımıza ve sandviçlerimize bakarak bizim gelişmiş bir uygarlık olduğumuzu anlamışlardır, eğer gidip iletişim kurmaya çalışmazsak "bizi görmezden geliyorlar, bizi aşağılamaya çalışıyorlar" diye düşünebilirler ve sinirlenip saldırmaya karar verebilirler. En doğrusunu yine siz bilirsiniz ancak gidip bir merhaba demek bizim açımızdan daha sağlıklı olacaktır.

Lord McAbey, ne kadar hoşuna gitmese de bu

sözlerin bilgece sözler olduğunu kabul etmek zorunda kalmış. "Heyhat!" diye bağırarak, "madem öyle diyorsunuz, öyle yapalım! Sandviç sanatçılarına söyleyin, en güzel sandviçlerinden yüz adet hazırlasınlar. Mutfaktakiler hafif alkollü rahat içimli biralarımızdan dört - beş kasa birayı atlara yüklesin! Şövalyeler bize eşlik etmeyecek, ancak burada kalede savaşa hazır bir şekilde beklemelerini istiyorum. Hain uzaylılar bize bir şey yaparsa kaleyi canınız pahasına koruyun!"

Halk ve şövalyeler Lord McAbey'un cesareti karşısında bir kez daha hayranlıklarını gizlemeyi başaramamışlar ve ağlayanlar olmuş.

Lord McAbey'un uzaylılarla görüşmesi uzun ve yorucu geçmiş. İki taraf da birbirlerinin diline aşına olmadığı için uzun süre el kol hareketleriyle birbirlerine sandviç ve birayı övmüşler. Lord McAbey bir yandan turiste kokoreç sevdiren esnaf kıvancı yaşıyor, bir yandan da her esnaf gibi "gitseler de kurtulsam, yüzüm ağrıdı gülmekten" diye düşünüyorlarmış. Yeme içme işi bittikten ve uzun uzun konuşmadan oturulduktan sonra uzaylılardan bir tanesi geminin çıkışına yönelmiş ve Lord McAbey'a kendisini takip etmesi için işaret etmiş. Taş ocağında açıklıkta yatan taşların yanına geldiklerinde uzaylı kertenkele kuyruğuna benzeyen elini karpuzaya vurur gibi taşı vurmuş ve "bu çok iyi taş, on numara bir taş" anlamına gelebilecek jest ve mimiklerde bulunmuş. Lord McAbey şaşırılmış ancak uzaylıları bir an önce başından savmak için "istediğiniz kadar alın, ayıp ediyorsunuz" anlamında yerden kucak dolusu taş alıp uzaylıya vermiş. Uzaylı bu harekete biraz alınmış, "biz eşantiyon peşinde değiliz, ticarete geldik" dercesine cebinden sonsuz ve temiz enerji sağlayabilen mucizevi bir cihaz çıkartmış, taş karşılığında Lord McAbey'a önermiş. Kafası karışan lord "neden? Madem böyle cihazınız var taş neden lazım?" dercesine bakmış ancak uzaylı tüccar karşılık olarak yerde yatan taşlara tekrar vurup "muhteşem taş, inanılmaz" gibi iştahlı hareketler yapmakla yetinmiş.

Olayın daha fazla uzamaması adına Lord McAbey sonsuz ve temiz enerji üreten cihazı kabul etmiş, karşılığında uzaylılara yüklü miktarda taş ve ikram olarak paket yaptırdığı artizan sandviçlerinden vermiş. Uzaylılar bunun üzerine çok mutlu olmuşlar ve giderken Lord McAbey'a sıkı sıkı sarılıp "mutlaka tekrar geleceğiz, ülkenize aşık olduk, her gittiğimiz yerde sizi öveceğiz" demişler.

Uzaylılarla olan macera olaysız sonuçlanmış ancak sonsuz ve enerji üreten cihaz beyliğin başına bela olmuş. Cihaz sayesinde beylik inanılmaz bir güç ve zenginliğe kavuşmuş, büyüdükçe büyümüş ve bir kaç yıla kalmadan krallıktaki en büyük beylik haline gelmiş. Bu durumdan rahatsız olan kral McAbey beyliğine savaş açmış ancak cihazın gücünü silah olarak kullanmak zorunda kalan Lord McAbey'un ordusu istemeden de olsa kralın ordusunu ezip geçmiş, gururunu kırmış. Günün sonunda Lord McAbey kral ilan edilmiş ve kendini

inanılmaz yoğun bir gündem içerisinde bulmuş. Artık ne artizan sandviçlere, ne yoga seanslarına ne butik biraya ayıracak vakti yokmuş. Arada bir kalesinin burçlarından ucu bucağı belirsiz topraklarını izlerken kendisini şöyle düşünürken bulurmuş: Eski lordluktan arkadaşlarımı özledim.

"Aslı yok yaylasında 1500 koyunum var benim, Herkes kesesinden yiyip içsin, saltanatım var benim." - Halk türküsünden

● Türk, üç öğün pilava çalış, Allah'a güven...

● Dünyalıdan esirgediği merak ve ilgiyi, 'uzaylılara' yönelten insanları hiç anlamıyorum. İlla değişik formda mı cana gelecektim dostluk kurman için? Peru'yu, Vietnam'ı görmeden Mars'a yolculuk peşindesin ha? Bu kadar mı bıktın insan evladından? Bütün evren uzaylı kaynasa, bence yine insan, yaratılmışların en güzeli...

● Türkiye sonbahar kombini: Beyaz atletin üstüne gene beyaz kareli ceket...

● Millet dışındaki her şey sızıyır devletin içine bu ülkede...

● Bitik ajan: Sıfıra sıfır James Bond...

● "Sınıf birincisi" olmakla "birinci sınıf" olmak iki ayrı şey... Ve hatta eğitim, birinci sınıf olmanın önünde engel neredeyse...

● Ben hep 'yazı'yı seçtim, para hep 'tura' geldi...

● Ressam Fikret Enisi Andoğlu, diğer adıyla Aktebron Fikret, 1913'te Fatih'te Çırcır Mahallesinde doğdu. Erkek kardeşlerinin adları Nimet Samimi ve Müfit Vcdani'ydi.

Fikret Enisi resmi seviyordu, hiç iş tutmadı. ayatı boyunca bir gün olsun başkası için çalışmadı; amir azarı, patron tavrısı bilmedi. Eroine düştü, annesi onu Elmadağ'da bir garsoniyerde bulduğunda harap haldeydi. Anası ölümün eşliğinden aldığı çocuğunu bir küfeciye yükleyip evine taşıdı. Sonra çarşıdan bir sandık alıp içine yerleştirdi. Altına ördek verdi, başında kırk gün kırk gece tespih çekti. 'Delirium' geldiğinde sandık takır tukur evin içinde geziyordu. Kırkinci günün sonunda ressam, ağlaya ağlaya sandıktan çıktı. Bir daha hiç ihtiyacı olmayacak kadar çok ağladı... Körlemesine, el yordamıyla ve kendiliğinden oluşan ilk 'Türk' dışavurumcu ressam sayılan Fikret Enisi, resimlerinde sanal dünyanın kabuslarını dışavuruyordu. Aktebron Fikret, mektepli olmadığı için akademikerlerin görmediği, görmezden geldiği bir ressamdı... Gün boyu bir bardak süt veya bir kazandibi ile idare ediyordu. Salatalık, lahana, kavun, muz ve çatal çörek en sevdiği yiyeceklerdi. Limon ise adıyla, cismiyle onu çılgına çevirirdi. Karşısında yendi mi düşüp bayılırdı. Öyle zayıf, öyle incedi ki, neredeyse şeffaftı. Kulakları, burun kanatları pembeydi, ışığa karşı etinin iskeleti seçilirdi. (Beğendiği müezzini günde beş vakit görmeye uygun bir ev tuttuğu da rivayet edilir.)

Her kesimden en zeki insanlar katledildi ve güdülerle yönetilen bir toplum haline geldik böylece...

● Bir arkadaşım evinde hırsız görmüş, hırsız bahçeye

kaçmış, ardından "Ananı beceriyorum, gel beraber yapalım" diye bağırılmış arkadaşım. Hırsız bir an durmuş, geriye dönüp "Çok ağır oldu bu abi" demiş. Sonra da kaçmağa devam etmiş...

● Ömrünü 'sağ kol' olarak, bir başkasının uzvu şeklinde geçiren dallama, ne anlar bağımsız yaşanan hayatın zevkinden ve çilesinden...

● Kara üzüm dedikleri üzüm, mor...

● Fotokopi çekilip zimbalandan ders notlarından kopan son sayfa gibi hissediyorum şu hayatta...

● Son dakika! Cihangir'deki bohem fazlasını eritmek için

Piyalepaşa'ya Küçük Kadınlar Sitesi ve Serseri Aşıklar Bakım Yurdu açılacak!

● Siyah, genç, kadın... Ne değilsem o olan biri paklar beni!

● Çok müzik dinlediği için kendini de sanatçı sanmaya başlayan tip. Havaya girme. Sen üretmedin, yaratmadın. Üretilmiş, yaratılmış dinledin sadece. Sen olmasan da o müzikler olacaktı. Kendine pay çıkarma.

Sen alkışlamaya varsın, alkışlanacak hep sanatçılar olacak. (Müzik bir örnek, oraya istediğiniz sanatı koyabilirsiniz.)

● Bilim günün birinde her şeyi çözecek, kiracısını aşırı seven türk evsahibinin hissiyatı hariç...

● Beşiktaş'ta Tuz Baba türbesinin önünden geçerken dırdık arkadaşlarla, birer Fatıha okuduk. Üstü kapaklı tuz var pencerenin cumbasında, azıcık tadına baktık. Şeker gibiydi valla Tuz Baba'nın tuzu.

Türk Delegasyonu: Dedikodunun, gıybetin harman olduğu yer...

● İki taksi istedim geçen duraktan, "İki araç mı" diye adam, "İlki araç, diğeri amaç" dedim, kısa sessizlik oldu, sonra "Peki abi" dedi...

● Yıllar önce, pek soğuk bir gün yağsünü davetine gitmiştim, bir eve. İçimde sıkı olduğu için boğazımı kesip gevşettiğim bir içlik vardı. Yağsünü işte, muhabbet edildi, dansedildi, çoşuldu, kudurgan tayfa içti ha içti, çoğu sarhoş oldu... İlerleyen saatte, tuvalete girdiğimde bir genci üstüne başına kusp sızmış halde gördüm. Önce tiksindim. Sonra bir hissimle ayıltım, biraz duşa soktum, üstünü çıkardım, içimdeki içliği giydirip arka odalardan birine yatırdım. Pis urbalarını da poşet yapıp banyoya bıraktım. Kimdi, neciydi halen daha bilmem. Lakin uyandığı zaman şaşırıldığına eminim, kaç kişi başkasına ait ve boğazı kesilmiş bir içlikle uyanır ki?

● Arkadaşım siyahi, çarşafli kadından iki çift çorap aldı Balat'ta, sahtenin sahtesi Lakost! Ben böyle şişman bir timsah ne gördüm ne de duydum. Yosun bulsa yemişi gibi, alabalık çiftliğine vurmuş gibi, Mükün değil böyle bir kendini salmak.

vedatozemiro@gmail.com

Mustafa Satıcı

inanılmaz hikayeler...

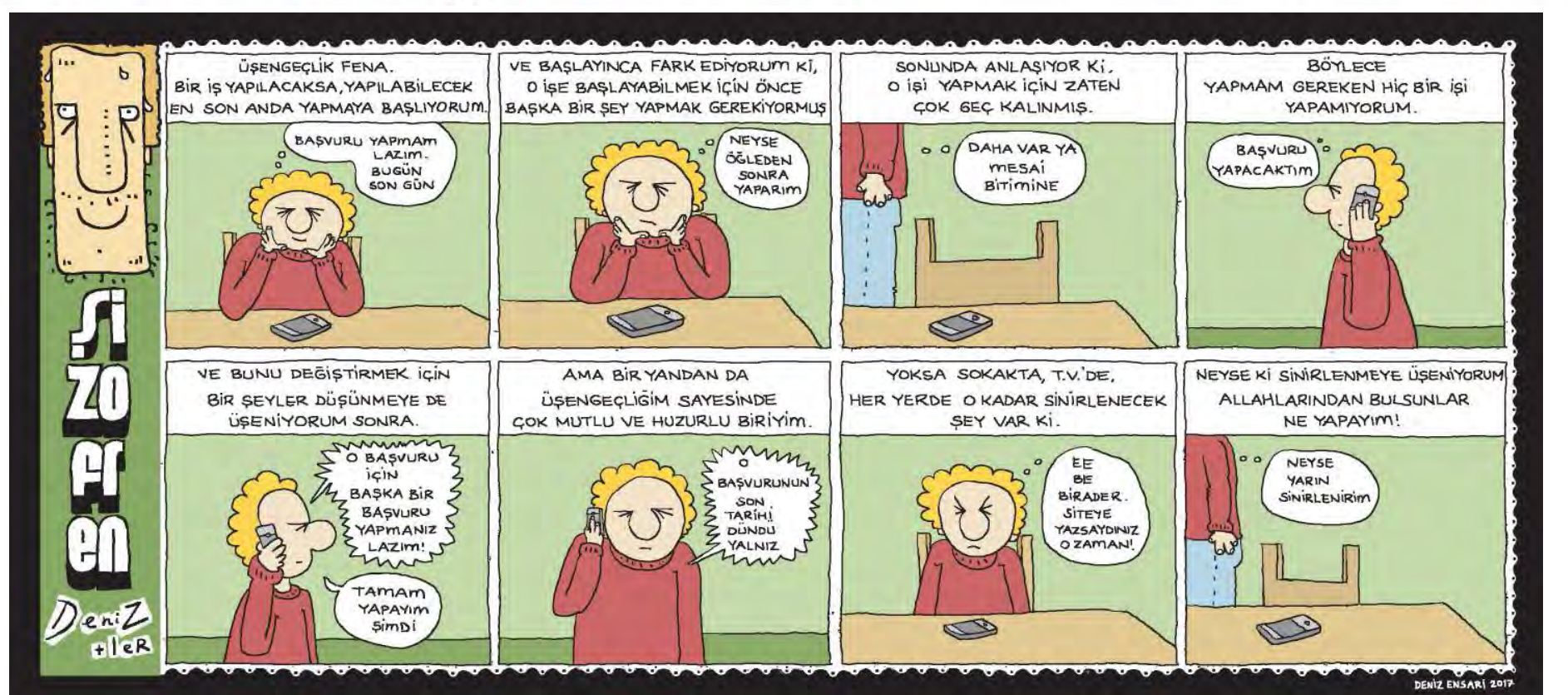
TAKSİYE BİNDİĞİM ZAMAN BEKLERİM...TAKSİCİ "NEREYE?" YA DA "NE TARAFAT?" DİYE SORMADIKÇA NEREYE GİDECEĞİMİ SÖYLEMEYİ...BU BENİM OYNADIGIM KÜÇÜK Bİ OYUN... EN SON TAKSİYE BİNDİĞİMDE YİNE SÖYLEMEDİM..TAKSİCİ DE SORMADI..BPEYCE GİTTİK..İNAT ETTİM SÖYLEMEDİM..O DA SORMADI..BİRAZ DAHA İLERLEDİK..KIRMIZI IŞIKTA DURDUK..TAKSİCİ SESSİZ...NEYSE UZATMAYAYIM..HALA TAKSİDEYİM,480 LİRA YAZDI..ŞİMDİLİK..BAKALIM BU İŞ NEREYE GİDECEK?...YUHLULU!!! ÇILGINLIK BU!!

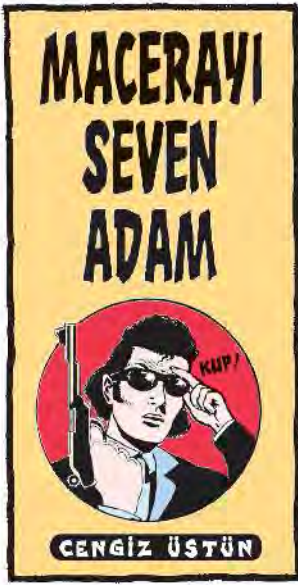

YİĞİT ÖZGÜR

yigit@comic.com

Devamı ve sonu haftaya...

Çaldırdığından utanmak

Ya şimdi bazı şeylere itiraz etmeden önce biraz düşünmek lazım bence. Misal hırsızın biri gitmiş, tahammülfersa bir şarkıyı çalmış, zaten

yıllarca kafa ütülemiş, sen niye ses ediyorsun oradan da "Ya bu herif bu şarkıyı bizden çaldı," diye ünlüyorsun arkadaş? Biz zaten adama uyuz olmuşuz yıllar yılı kafamızı ütülediği için? Bence hiç histınma, bırak herkes o şarkıyı onun bilsin. Sen de biliyor olmalısın ki senin en kötü besten o, diğer bestelerin çok daha iyi. Ha tabii işin ucunda telif meselesi var, herifçiğöğlü senin sırtından para kazanıyor, şarkının müellifi kendi gözüktüğü için ve diğer yandan belki şarkının orijinali daha güzeldi de herif hırsız olmanın yanı sıra kötü de bir müzisyen olduğu için şarkının içine etti, o kadarını bilemem.

Ama valla ben olsam hiç ses etmem, soran olsa "Ha yok ya, onundu zaten, benim ilgim yok," der çıkarım işin içinden. Yani ne bileyim mesela bir çılgınlık anıma denk gelse de honki ponki torino şarkısını, Çocuklar Duymasın'ın senaryosunu, Fatih Terim'in metinlerini (nasıl lan, onlar gerçek mi?) falan ben yazmış olsam, hayatta sesimi çıkartmam ki benzer bir durumda çıkartmadım da.

Geçmiş zaman, anlatmanın zararı yok ama yine de isimleri gizleyeceğim: Türkiye'de müzik televizyonları ilk yayına başladığı zaman büyük bir kendini bilmezlik ve cüretle kalkıp bir program formatı yazdım. Çünkü neden? Çünkü 16 yaşında bir çocuk her zaman her şeyi yapabileceğine

dair garip bir inanç besler. Test etmek için çağırın bir 16 yaşındaki çocuğu; "Bundan böyle atom enerjisi kurumu teknoloji daire başkanlığına seni getirdik, buyur göreve başla," deyin. Valla hiç itiraz etmez, "Atom enerjisi ne ola ki abey?" diye sormaz, "Teknoloji daire başkanının görevleri nelerdir?" diye merak etmez. Hele hele "Yav ben bu işi yapabilir miyim?" diye hiç sorgulamaz, nasıl olsa babasına facebook hesabı kuruyor, konu komşunun smart tv'sini ayarlıyor, annesinin cep telefonunun ayarlarını yapıyor bir de bazen bilgisayara format atıyor ya, yaparım zanneder, geçer koltuğa kurulur eşoğlueşek.

Her neyse ben de 16 yaşındayken her şeyin en iyisini bildiğim için oturdum Türkiye televizyon tarihine damgasını vuracak programım üzerinde çalışmaya başladım. İşte içinde video klipler var, aralarda ünlülerle kısa soru cevap sohbetler var, başka sözde eğlenceli bölümler var bilmem ne. Yani eyvallah var var da, hepsi birbirinden dandik, hepsi birbirinden tırt fikirler. Resmen bugün biri "Abi bizim bu televizyon kanalını acilen batırmamız lazım, bize hemen kanalı batıracak bir kaç program formatı getir," dese hiç düşünmez 16 yaşındayken yazdığım o program teklifini götürür dayarım burunlarına, kanala da iki ay ömür veririm, o derece yani. Resmen kiralık kanal katili bir program teklifi.

Ha, program nasıl teklif edilir onu da bilmediğim için oturup sayfa sayfa örnek program metnini, o zamanlar bilgisayarım da yok, basbayağı daktiloyla çatada çatada yazdım. Sonra gittim müzik televizyonlarından birini aradım, allem ettim, kullem ettim televizyonun program müdürüyle bir randevu bile ayarladım. O randevu alma işi de saçma sapan bir şekilde oldu zaten, adamları kasıla kasıla bir aramam var ki, sanırsın Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri için randevu istiyorum.

Şimdi buradan anlatırken bile şaşıyorum çünkü sonraki

yıllarda olacak iş değil gerçekten. Artık nasıl olduysa adama büyük bir heyecanla projeyi anlattım. Geriden bakıp izleseniz basbayağı fantastik bir durum, zira o zaman lise öğrencisiyim, karşımdaki de TRT kökenli, koskoca adam. Bu arada programı da dekoruna kadar tarif etmişim, artık dekorla ne olacaksa. Adam verdiğim kâğıtları aldı, dinledi sonra da "Liseyi bitirdikten sonra gel sen," diyerek gönderdi.

Ben herhâlde beğenmedi diye projeden kimseye bahsetmedim, bir tek ben yazarken tepemde dikilip okuyan annem biliyor projeyi. Aradan bir zaman geçti ki annem çağırıldı. O gittiğim televizyon kanalında az çok benim tarif ettiğim gibi bir program var, soru cevap bölümlerinde basbayağı benim yazdığım sorular kullanılıyor, diğer segmentler de aynı. Annem de "Bu senin yazdığın şey, yoksa çaldılar mı götürdüğünü?" diye sormak için çağırmış zaten. Yalnız ben kâğıt üzerinde gözüme hoş gelen, pek bir heyecanla anlattığım programın, ekranda bir eziyet derysisi, civıllıklar silsilesi, klişeler yağmuru ve hatalar bileşkesi olduğunu görünce annemden utandım, "Yok yaaa, bu benim yazdığım değil," diye inkâr ettim. Annem ısrar ediyor, "Oğlum nasıl değil, ben okudum yazdıklarını, senin yazdığın sorular hep bunlar," falan diyor, "Yok anne ne alakası var," diye göz göre göre inkara devam ediyorum. Zaten program da galiba o kadar beğenilmedi ki resmen müzik televizyonunda iki haftada yayından kalkan tek program oldu.

E şimdi ben kalkıp "O çok dandik fikir benimdi," diye ortaya atılıyor muyum? Hayır. Tamam, aradan yirmi yılı aşkın süre geçtikten sonra şimdi burada anlatıyorum ama olur a programı hatırlayan çıkar aranızda diye hâlâ tırsıyorum düşünün artık. O yüzden bırak abi, hırsızdır çalar, sen hiç histınma. Ha telifinin peşine düş tabii de, kimseyi uyandırmadan düş.

Furkan Özçoban

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Dilimin ucunda bir eski arkadaş adı/ Unutulmuş şekilleri taşıyan bulutlar"

Orhan Veli

Arka pencerede akşam güneşi. Yazın artık bitmek üzere olduğunu ima eden biraz sertçe, serin hoş bir rüzgâr perdeleri uçuruyor. Ağaçlar usul usul salınıyor. Dalların arasından görünen uzak deniz parçalarında sararmaya yüz tutmuş ışıltılar. Kıpır kıpır oynuyorlar. İncir ağacının dibinden çürümüş, kurumuş incir kokuları. Yirmi, yirmi beş tane kedi uzamış gölgeleriyle peşinde. O, elinde naylon torbalar, eğilmiş, beceriksiz/ çelimsiz/zayıf, içine kapanık, ürkek olanları da; onlar da yiyebilirler diye müdahale ediyor. ("doğal" olmayan "seçme") Kimini sıkı karnından tutup bir kenara ayırıyor. Park etmiş arabanın arkasına. Torbadan çıkarttığı ciğer parçasını orada önüne atıyor. Kendininkini acele bitirip o pırsığın önündeki parçaya da, göz dikip musallat olan o cabbarı (eliyle git git de yaparak) kovalıyor. "pıst pıst, hadi hadi git" Ama o kadar sessizce söylüyor ki bunu; neredeyse fısıltıyla. Hareketleri de öyle. Bir suçlu, bir hırsız gibi ayağının ucuna basa basa hiç ses çıkartmadan yürüyor. Bir gölge.(Hem de bizim mahalle gibi silme kedi/köpek delisi dolu bir yer, tepeleme- Neredeyse hepimiz, elimizden gelse eski Mısırlılar gibi başımız taç edeceğiz, dev kedi heykelleri falan yapacağız mahallenin meydanına-) İyi biliyor çünkü nefret edenler de var.Vardır. Her yerdeler. Müdahale edebilirler her an. ("Onları alıştırmayın buraya") Kendisi için değil. Ona göğüs gerebilir.(kim bilir ne hakaretlere maruz kaldı hayatı boyu) Maksat besleme akamete uğramasın; Kediler aç kalmasın. Sessizlik ondan. Hem ondan, hem de iyiliği gizli tutma, teşhirinden kaçınma edebi. O edep. "Kedili kadın" lar. Olağanüstü insanlar onlar. Bayılıyorum onlara. Günümüzün evliyaları. O ciğer kokulu elleri öpülesi insanlar.

Arkası dönüktü, eğilmişti hep sırtından görünüyordu ki. Döndü. Hayretler içinde kaldım.(ki bu yazıyı yazma nedenim de işte o) Aa! Bu kadın, bizim yokuşun, "meleşimiz", kedili kadını değil. Bir başka kadın bu. Hayret.Vücudu aynı ama. Zayıflığı, hareketleri, eğilişi, çömelişi. Bir başka "kedili kadın" Geçen gün de bir "kedili adam" görmüştüm aynı yerde. (bizim eve çıkan dik yokuşun hemen bitimindeki küçük düzlükte yaşayan bir kedi kolonisi var) O yaşlıca, gözlüklü zayıf adam da yine aynı. Bir Alman galiba. (yerleşik bir sürü Alman var

bizim mahallede) O da yine elinde ciğer parçaları dolu naylon torbalar. Aynı tavırlar, o aynı merhamet ehli yüz ifadesi.Aynı sessizlik, aynı tevazu. Demek ki yüzümüzü asmayalım arkadaşlar.

Dünyanın iyi insanı bitmez.

Bitmek bir yana çoğalıyorlar. En azından burada böyle işte. Gözümlen gördüm. Bir iken iki; ikiye üç oldular. Tek bir yokuştaki. Ben, sanki üniversiteyi kazandığımı bildiren o mektup geldiğinde sevindiğim kadar sevindim .(hayret onca yıl geçti, başka da bir örnek de gelmedi aklıma ilk elden, düşünmem lazım) Belki sadece ırkçıların, ku klux klan'ların falan çoğaldığı

bu günlerde, bu günlerin karanlık etkisiyle biraz abartılı sevinmiş olabilirim. Normaldir.Ama aynı pencereden üç ayrı kedili kadın/adam görmek. Mucize gibi bişey.Anca rüyalara has. ZOMBİ EKSPRESİ Sinema alanında hiçbirine sadık kalamadığım bir sürü minik ilkelerim, alınmış güya kesin kararlarım var."Artık hiçbir zombi filmine gitmem" Mesela. Onlardan biri. (o yamuk yumuk, kırık kırık hareket eden ağzı kanlı ısırıcılar.Topluca kudurma, kitle hareketleri, toplumsal değişim falan göndermeli mesajlar yüklemeye müsait o sığ tür, en sevmediğim korku filmi alt türü--nerde o "vampir"lerin, romantik,

toplum dışı, azınlık, trajik yalnız halleri, nerde zombiler. Gündüzleri mahzendeki tabutunda uyuyan o mahzun uzun köpek dişliler, ha keza Frankeştain; insan eliyle

başka başka ölümlerden yaratılmış, dikeşleri ortada o toplama adamcağız, o yarım kalmış zavallı--) Biriydi yani.Yalanmış. Gittim işte.(ha keza "ev temalı korku filmleri" onlar da aynı, yazmıştım, onlara da hep "gitmem gitmem" deyip sonra gidiyorum) Yalnız film müthişti bu sefer. Hele

hele o en son gördüğüm açık ırkçı göndermelerle dolu "Dünya Savaşı Z." adlı o berbat zombi filminden sonra. İlaç gibi. Bu Koreliler muazzam. Zombi gibi suyu çıkmış bir türü alıp, ondan yardımlaşma, dayanışma, tanımadıklarımız için fedakarlık falan gibisinden temel ahlaki önerilerle dolu son derece insancıl bir film imal etmişler. Helal olsun. Müthiş sürükleyici bir tempoyla hem. O ahlaki mesajları falan da ince ince yedirmişler hiç sırtıtmıyor. Gördüğüm en güzel zombi filmi. Herhalde öyle. ("28 Gün Sonra" yı tekrar izlemem lazım ama. O da müthişti) Herneyse. Görün. Mutlaka.

Hepinizin kurban bayramını kutlar, dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler dilerim...

USLU ÇOCUK

TRABZON DOĞUMLU BİR ADAM TEKNİK DİREKTÖR OLMAK İÇİN FEDERASYONA BAŞVURU... BİLGİ, BELGE VE KİTAP İSTER ANCAK KARŞILIK ALAMAZ... BUNUN ÜZERİNE ARABASINI SATAR, YURTDIŞINA GİDER VE O PARAYLA TEKNİK ADAMLIK KURSUNA KAYIT OLUR.

BÜYÜK ADAMIN ADI SON SÜPERKUPA ŞAMPİYONLU KONYASPOR'UN HOCASI MUSTAFA REŞİT AKÇAY'DIR.

NİNJALAR DERTLEŞİYOR

BENİM BAKSIR RENKLİ BAYAA!

VAY BE AVRUPA'YA TEMMUZ'DA VEDA EDEN İLE AĞUSTOS TA VEDA EDEN YARTIŞIN YARTIŞIN DEVAM...

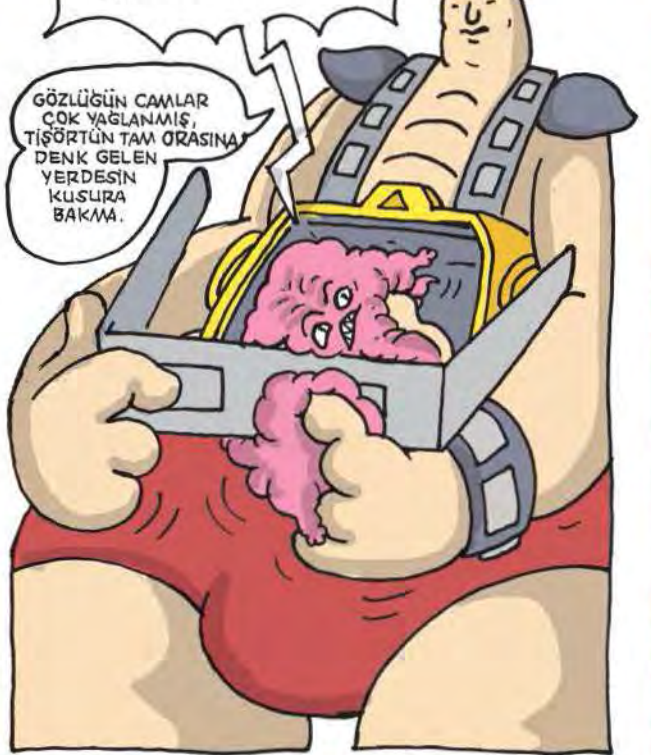
OH LİPZİG KÜÇÜMSEMEŞİ DE GELDİ RALF RANGNICK DUYSA BUNLARI KAHRINDAN GİDER ADAM... ÖYLE MAL GİBİ BAKARSIN İSTE. BİLİYÖZÜN TABİ KİM OLDUĞUNU.

PEKİ ALTİ SANİYE KURALININ MUCİDİ OLDUĞUNU BİLİYOR MUSUN? TO PU KAYIP MI ETTİN ? ALTİ SANİYEDE GERİ ALACAKSIN, ALAMADIN MI?.. BLOK HALI DE SAVUNMA... HERKES TOPUNARIKA SİNA GECECEK... ÖĞREN BUNLARI ÖĞREN...

LAN NAPIYOSUN HAYVAN HERİF!

HÜGO SUAT DEDİ YA ADAM! BASKAN DUYDUN MU SENİNKİNİ BEN RALF RANYİK DİYÖZÜM ADAMIN HÜGO SUAT DİYO...

HEE ŞİMDİ BOMBANIN PİMİNİ ÇEKTİN İSTE TAKIMLAR HAZİR DEĞİL DİYORSUN DI MI SEN? AZ DİR O ZAMAN... ŞU SAATTEN SONRA HER YOL NEPTÜN XAMINA KOYAM...

UNUTMADAN ÖĞÜR MEVZUNUN DA Bİ ÖZETİNİ GEÇİYİM; BİZ SENE GÜNEŞİ VERMEDİK ÇINAR DA GÖZÜHAN'I ALMADI... MİLLİ SİRK BAŞKA BİŞEY DEĞİL...

...LİG TUV'YI İPTAL ETTİRMEK İSTİYÖRÜM ARKADAŞIM... 1) BANA FUTBOL DİYE İZLETTİĞİNİZ SEYDEN BİŞEY ANLAMIYORUM... 2) SİZİN BAŞLATTIĞINIZ SU TAKIMLAR HENÜZ HAZİR DEĞİL EDEBİYAT... O ZAMAN HAZİR OLANA KADAR PARA ALMIYACAKSINIZ... İSTİMA USLU ÇOCUK.

EVET... O ZAMAN NE KADAR OLUYOR... E İYİ... EVET... ONAYLIYORUM...

İLK ÜÇ AY 30 LİRADAN 24 AY TAHAÜTLÜ OLDU, İLK 2 AY FİLM KANALLARI DA HEDİYE...

DINDIRIDINDIRIDINDIRIDIN

“kendimi
durduracak
değilim”

Fırat Budacı

AYAKKABI HAKKI

William Saroyan, vuran ayakkabılarını iki yıl boyunca ara ara giyip uzun yürüyüşlere çıkmış. Dev yazar ayakkabıların giydikçe açılacağına inanıyormuş. Ben de yeni aldığım vuran ayakkabılarımı değiştirmek yerine, biraz sakat bir gayret de olsa hayran olduğum yazarın yöntemini tercih etmiştim. İki yıl değil ama yaklaşık bir ay kadar Saroyan'ın izinden yürüdüm. Genel olarak hayatla ilgili sıkıntıya düştüğümde yazarların hayatlarına bakarak rahatlamaya çalışmak gibi bir alışkanlığım var. Mesela evlilik zor mu geliyor, “E Oğuz Atay da evliymiş işte,” der rahatlarım. Sabahdan akşama kadar çalışmanın asıl yapmak istediklerimi engellediğini mi düşünüyorum, “Ne olmuş yani Çehov da doktormuş,” diye düşünür işime bakarım. Depresyona mı girdim, “Yahu Kafka da acıdan kafasını kaldıramamış,” der minik depresyonumu yüceltmeye çalışırım. Ama mesela kanser olsam, “E ne var bunda, Bilge Karasu da kanserden gitti,” demem. Sinsilik zor.

Ayakkabıyı değiştirmek yerine vurukla yaşamakta ısrar, günümüz dünyası için kabul edilemez bir davranış biçimiymi. Muhallifler(arkadaşlar), “Bu yol, yol değil, burundan vuruyorsa açılmaz,” diyorlardı. Aralarında, “Oğlum sen salak mısın? Git değiştir,” diyerek terbiyesizleşenler vardı. Karım, meselenin sadece ayakkabı olmadığını, hayatın her alanında aynı pasifliği sergilediğimi söyleyerek fırsatı kaçırmıyordu. Aslında haklıydı; vuran ayakkabıyı değiştirmememin nedeni, Saroyan tipi ısrarcılıktan çok Budacı tipi bir boş vermişlikti. Burnu vuran bu ayakkabıları(mağazada denerken de vuruyorlardı), kararsızlığım yüzünden işletmeyi uzun süre meşgul etmenin baskısından kurtulmak için almıştım. Beğenmeden aldığım kazakları, aldıktan sonra dar geldiğini fark ettiğim kotları ve en son burnu vuran ayakkabıları giymek, sürekli başkasının gardrobundan giysi aşırıyormuşum gibi yaşamak gerçekten saçmaydı. Sonunda çevremın de etkisiyle ayakkabıyı değiştirmeye karar verdim. Üstelik değişim sırasında mağaza sorun çıkarırsa, had bildirerek,

hak arayarak hakkımda oluşan kaniyi yıkma şansını yakaladığımı düşünüyordum. Dünya, had bildirme, hakları alma dünyasıydı. Bir sorun olsa da hakkımı arasam, diye ortalıkta dolanan çok sayıda insan vardı. Hatta önlerine çıkan sorunları kendi özgüvenlerini beslemeye yarayan bir tür faydaya dönüştürüyorlardı. Düşündükçe ayakkabıyı değiştirme fikrine ısındım, sanki ayakkabının değişimi hayatımın değişimi için bir başlangıçmış gibi heyecana kapıldım. Gece yattığımda mağaza görevlisiyle tartıştığımı düşündüm. Henüz bir başvuruda bulunmamama rağmen mağazanın sorun çıkaracağına inancım tamdı. Hayalimde, şöyle derlerse böyle derim, böyle derlerse de asıl lafı koyarım gibi canlandırmalar kurguluyor, yattığım yerden, “Hele bir değiştirmeyin!” diye düşünerek öfkeden kuduruyordum. Kalkıp tartışma anında kullanmak üzere aklıma gelen bazı nefis cümleleri not aldım.

Pazar sabahı Cevahir Alışveriş Merkezi'ne gitmek üzere evden çıktım. Mesafenin kısa olması yüzünden taksiye binmedim. Taksicilere haddini sonra bildirecektim. Bir günde iki had fazla olabilirdi. Mağazaya girmeden önce bir kafede kahve içerek notlarımı gözden geçirdim. Notlarıma göre, kaba bir biçimde beni reddetmeleri, ben nezaketimi korumama rağmen duyarsız davranmaları, benim yavaş yavaş öfkelenmem ve sonunda yarı nazik, yarı sert ve biraz da tehditkâr bir dille hadlerini bildirmem gerekiyordu. Eğer bunca tartışmaya rağmen hala dirençle karşılaşırsam, “Yetkili biriyle görüşmek istiyorum” kozunu oynayacaktım. Hak arama mücadelelerinde “yetkili biri” çağrılarak karşıdaki düşmanın yok edilebildiğini biliyordum. Tecrübelerime göre, yetkili denen kişi, alt kademedeki direngen görevliye üstünlük sağlamak ve şirketin ticari itibarını korumak adına, “Bu seferlik değiştirelim” isimli yetkisini kullanıyordu. Planımda bir eksik görünmüyordu. Artık mağazaya gidebilir ve haklı mücadelemi verebilirdim.

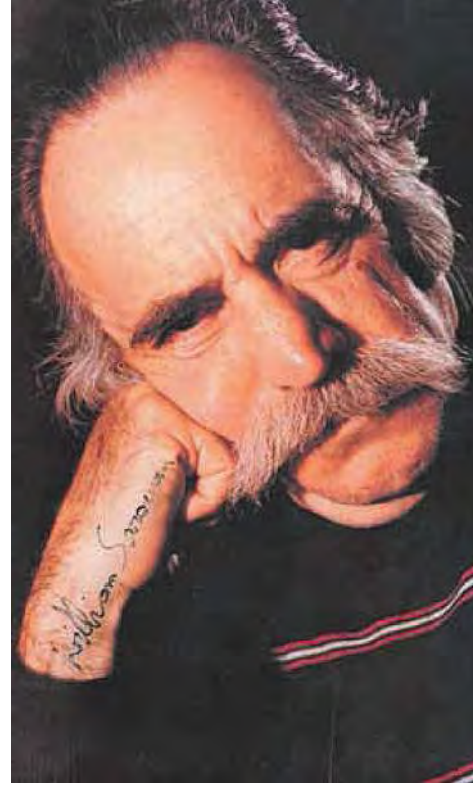
Mağazaya doğru yürürken, kendimi firmanın yerine koyarak empati kurmak gibi zavallı bir düşünceye kapıldım. Bereket, hemen kapitalizmin çarklarını hatırladım da çabuk kurtuldum bu zavallı düşüncelerden. Mağazaya girip doğru kasaya giderek durumu net ve kesin bir dille ifade ettim. Görevli faturayı istedi, “Buyurun!” diyerek uzattım. Faturayı incelerken yüzü hafifçe buruşunca, “İşte başlıyoruz,” diye düşünerek heyecanlandım. Görevli, “Yalnız siz bu ayakkabıyı alalı bir ayı geçmiş, iade süresi on beş gündür,” dedi, cevabımı beklemeden ayakkabı kutusunun içinde bulunan değişim kartını göstererek, “Bakın burada da yazıyor,” diye devam etti. Bunu beklemiyordum. Kartı okudum. Durum çok açıldı. Gidişat, notlarımdaki gibi değildi. Görevli benden cevap beklerken notlarımda yazan stratejileri aklıma getirmeye çalıştım ama bu duruma uyan bir çıkış bulamadım. Karşı taraf tamamen haklı görünüyordu. Diyecek bir şey bulamayınca tartışmanın en sonunda

çıkarılacak kozu hiçbir gelişme olmadan, erkenden öne sürmek zorunda kaldım: “Yetkili biriyle görüşebilir miyim!” Sesim cılız çıkmıştı, aradaki mücadeleyi atlayıp aniden finale varmış olmam sesimdeki kararlılığı çekip almıştı. Bir anda duruma tamamen yabancılaştım. Kimdi o yetkili? Yetkili derken neyi kastediyordum? 43 numara alıp bir ay sonra, “44”müş benim ayağım!” diye ortalığı yıkanlar konusunda uzman biri mi vardı? Ayakkabıyı değiştiremedikçe “daha da yetkili” birini mi isteyecektim? Firma yazılı halde müşterilerine sunduğu bir karara sahipken olayları ne kadar büyütebilirdim? Zekeriyaköy'deki evinde sporunu yapan firma sahibinin telefonu acı acı çalıyor. Patron telefonu açtığında heyecandan sesi titreyen şirket müdüründen sattıkları ayakkabı yüzünden Fırat isimli müşterinin her iki ayak başparmağının acıdığı, hatta sağdakinin tırnağında morarma olduğu haberini alıyor. Haberi alan patron, düş bile almadan, karısına haber bile vermeden, geride ağlayan iki evlat bırakarak arabasına atladığı gibi büyük bir hızla Cevahir'e doğru yola çıkıyor. Bu arada, “Fırat'ın başparmağı acımsı!” bilgisi İspanyolcaya çevrilerek (Fırat dede gordo del pie le duele!) Madrid'teki ana merkeze ulaştırılıyor. Şirketin İspanyol sahibi, arabasıyla henüz Maslak'a ulaşmış olan Türkiye'deki patronu arayarak, bu işi Türkiye'deki

“yetkili” olarak derhal halletmesini, eğer sorun çıkarsa daha yetkili biri olarak kendisinin geleceğini söylüyor... “Yetkili benim,” dedi karşımdaki görevli. Aklıma söyleyecek bir şey gelmediğinden boş boş suratına bakınca tekrar etti, “Beyefendi, burada yazan şey çok açık, siz bu ayakkabıyı alalı bir ayı geçmiş, üstelik siz bunu giymişsiniz.” Doğru diyordu. Salondan mutfığa, yatak odasından banyoya belki açılır umuduyla uzun yürüyüşlere çıkmış, hatta bir keresinde ayakkabıları giyip markete bile gitmiştim. “Değiştiremiyor muyuz yani?” dedim. “Maalesef,” dedi. “Peki, teşekkür ederim,” diyerek ayrıldım. Mağaza öncesi strateji belirlediğim kafeye giderek bir bira içtim.

Eve döndüğümde, “Ne oldu değiştirdin mi?” diye sordu karım. “Yok olmadı,” diyerek yeni bir yorgunluğu

göze alamazdım. “Önce değiştirmek istemediler, ama biraz cıngar çıkarınca değiştirmek zorunda kaldılar,” dedim. Cıngar kelimesini hayatımda ilk defa kullanıyordum. Benim olmayan bir hayatın taktitini yaparken kendiliğinden çıkıp gelmişti. “44”ün yanında özür olarak bir de 45 verdiler,” diye devam ederek yalanımı şakayla kapatmaya çalıştım. Hakkını arayan, had bildiren ve üstelik de yeri geldiğinde şaka yapabilen bir insandım artık. Yeni bir dönem başlıyordu benim için. 44 sanılan 43 numaralarımı giymek zorundaydım. Ayakkabının vurduğunu açığa vurmadan yaşamam ve açılmasını beklemem gerekiyordu. Modern dünyanın hak arama mücadelesinden sevgili Saroyan'ın dünyasına dönüş yapmıştım. Ayakkabı vurdukça tepki vermek yerine, içimden, “Eee Saroyan'ınkiler de vuruyormuş,” diyecektim.

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 31 AĞUSTOS 2017 | Sayı: 522

Haftalık Yaygın Süreli Yayıncıdır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin **Kaligrafi:** Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler **Halkla İlişkiler:** Songül Yıldız **Ofis Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Asmalimescit Mah. Asmalimescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 190 TL Amerika: 120\$ Avrupa: 80€ Uzakdoğu: 120\$
IBAN Numaraları:

TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 USD: TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 EUR: TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

UYKUSUZ

Öğretmenlere, "Öğrencilerin terbiye amaçlı hafifçe okşayabilirsiniz," diyen Samsun Valisi yanlış anlaşıldığını iddia etti.

**KENDİMİ İYİ İFADE EDEMEDİĞİM İÇİN
BİR FİSKE DE BENİM İÇİN GELSİN!!!**

ÇATI!! ABAY!!

